

LBRIS

We know
books

MARADONA

COPIIUL. REBELUL. ZEUL

GUILLEM BALAGUÉ

PREDA PUBLISHING
PENTRU ERoul DIN TINE.

Cuprins

Prolog	11
I. El Pelusa	27
1 Don Diego, tatăl	29
2 Doña Tota, mama	39
3 Goyo Carrizo, prietenul din Villa Fiorito	47
4 Francis Cornejo și Cebollitas	55
5 Debutul la prima echipă Argentinos Juniors	63
II. Diego	71
6 O forță dominantă la Argentinos Juniors	73
7 Întâlnirea cu Pelé	81
8 Campionatul Mondial de Tineret din Japonia, 1979	89
9 Jorge Cyterszpiler	97
10 Transferul la Boca Juniors	107
III. Maradona	117
11 Boca Juniors	119
12 Campionatul Mondial din Spania, 1982	125
13 FC Barcelona: coechipierii și mass-media	135
14 Clanul	145
15 Claudia Villafañe	155
16 César Luis Menotti și Andoni Goikoetxea	163

17	Adio Barcelona! Bun găsit Napoli!	177
18	Corrado Ferlaino și Stadionul San Paolo	189
19	De la Cyterszpiler la Cóppola	199
20	Guillermo Cóppola	209
21	Carlos Salvador Bilardo	215
22	Campionatul Mondial din Mexic, 1986. Superstițiile	225
23	Anglia-Argentina. Prima repriză	237
24	Anglia-Argentina. A doua repriză	245
25	Anglia-Argentina. A treia repriză	261
26	Semifinala împotriva Belgiei și finala împotriva Germaniei de Vest	271
IV.	Diego Armando Maradona	281
27	Cristiana Sinagra și primul Scudetto	283
28	Ce reprezintă Maradona pentru Napoli	297
29	Al doilea Scudetto	313
30	Campionatul Mondial din Italia, 1990	329
31	Sfârșitul la Napoli	341
32	FC Sevilla	351
33	Newell's Old Boys și drumul către Campionatul Mondial din SUA, 1994	363
34	Dopajul la Campionatului Mondial 1994	371
35	Boca Juniors din nou în pícaj	379
36	Cum să devii un zeu	389
	Epilog	407
	Mulțumiri	415

LIBRIS

We know
books

MARADONA

PROLOG

Francis Cornejo, antrenorul uneia dintre echipele de copii afiliate clubului Argentinos Juniors - echipă pe care el o numea *Cebollitas* (Cepele mici) - se deplasa spre Villa Fiorito pentru a verifica vârsta puștiului pe care tocmai îl văzuse jucând. Goyo Carrizo adusese un prieten, Diego Maradona, pentru o probă în Parcul Saavedra din Buenos Aires, iar Cornejo rămăsese uimit de abilitățile băiatului: *Nu are cum să aibă doar opt ani. Sigur are mai mult. E adevărat că e scund, dar joacă precum un adult.*

Așa că hotărâse să meargă acasă la puști să verifice. Dar de îndată ce urcase în camioneta portocalie a lui José Trotta, antrenorul său secund și șoferul echipei, îl cuprinseseră îndoielile. *Fiorito*. Mahalaua Villa Fiorito, aflată la periferia orașului Buenos Aires, era ceea ce în Argentina se numește *villa miseria*, o așezare formată din locuințe improvizate, care apărea regulat în rapoartele poliției pentru bătăi, împușcături și crime. Dar, cu puțin noroc, se gândea Cornejo, avea să ajungă teafăr înapoi acasă înainte de lăsarea seriei. Mai întâi trebuia să lase acasă opt sau nouă băieți care stăteau mai aproape, apoi pe Goyo, Diego și ceilalți din Fiorito. José Trotta știa cum să ajungă în zonă, dar apoi Diego trebuia să-i direcționeze spre casa lui.

Camioneta traversă calea ferată și Francis căscă ochii șocat: auzise de aceste *villa miseria*, dar nu văzuse nici una până atunci. Fântâni de țară, ulițe neasfaltate, căruțe trase de cai, coșmelii de carton și un pârau cu apă murdară în care zăceau mormane de gunoi în putrefacție.

- Acolo este, spuse Diego, arătând spre stânga.

Cornejo traversă drumul și bătu la ușă, unde apăru Doña Tota, iar în spatele ei, una dintre fiice. Ambele păreau surprinse de vizitatorii neanunțați.

- Formăm o echipă la Argentinos Juniors și trebuie să confirmăm vârsta fiului dumneavoastră...

Ceilalți băieți ieșiseră din camionetă și se strânseseră ciorchine în jurul lui.

- Intrați, spuse Doña Tota cu amabilitate, înainte de a-i arăta certificatul de naștere al fiului ei de la spitalul Evita, confirmând data nașterii: 30 octombrie 1960.

Puștiul chiar avea opt ani! Francis descoperise o bijuterie rară, pe care o putea introduce în echipă. Dar Francis urma să facă mai mult decât atât: începând din martie 1969, antrenorul avea să ajute echipa să obțină un record nemaiauzit de 136 de meciuri fără înfrângere.

În cartea sa *Cebollita Maradona* - povestea relației sale cu puștiul cu păr vâlvoi, față rotundă și picioare rapide - Cornejo va rememora zeci de momente deosebite. „A primit mingea în dreapta careului, a ridicat-o cu piciorul stâng la cap... I-a lăsat pe toți cu gura căscată: a alergat de la dreapta la stânga cu mingea lipită de cap și, când a ajuns în fața porții, s-a oprit brusc, a lăsat-o să cadă pe piciorul stâng, s-a întors și a dat un șut incredibil care a lovit bara dreaptă, cu portarul nemișcat, de parcă ar fi fost hipnotizat de joc. Mingea a revenit pe teren și Polvorita Delgado a ajuns la ea primul și a trimis-o în plasă. Nebunie curată.”

Întregul stadion aplaudase manevra, inclusiv fanii echipei adverse.

Într-o zi, în timp ce Diego se antrena în Parcul Saavedra, un bătrân care se oprise din jocul lui de bocce¹ pentru a-l privi, îi dăruise bicicleta sa.

- Nu, domnule. Mulțumesc, dar nu pot s-o primesc.

- Te rog, fiule. Ia-o. Vreau să fie a ta. Driblingul tău e de pe altă planetă. Amintește-ți de mine când ajungi la echipa națională.

Francis încuviințase din cap în semn de aprobare și un Diego încă șocat de reacția produsă de jocul său, acceptase recunoscător oferta. Maradona și-a amintit de bătrân când a ajuns, în cele din urmă, la echipa națională, dar nu a știut niciodată cum să dea de el sau dacă mai era în viață.

Părinții lui Diego au început să meargă la meciuri cu camioneta lui José. Don Diego și Doña Tota stăteau cu șoferul în cabină, în timp ce lui Francis îi plăcea să stea cu băieții în spate: „Îmi bătea vântul în față și eram învăluit în larma băieților care cântau, făceau glume și se încurajau pentru meci.”

Talentatul Cebollita a debutat la prima echipă Argentinos Juniors la doar 15 ani și a intrat repede în grațiile suporterilor. Conducerea clubului l-a scos, împreună cu familia, din mahalaua Fiorito, și le-a închiriat un apartament în Villa del Parque, lângă terenul de antrenament. Diego locuia la numărul 2750. La numărul 2046 locuia o fată timidă, pe nume Claudia. Într-o zi, a zărit-o din spate, în pantalonii ei galbeni, și s-a îndrăgostit la prima vedere. Ea habar nu avea cine e el. Mai târziu însă, Maradona va povesti întâmplarea în mod diferit.

Deși chiria era plătită de club, Don Diego și Doña Tota nu aveau suficienți bani pentru a plăti utilitățile, așa că riscau să fie evacuați. Dar clubul i-a ajutat din nou, cumpărându-i lui Diego prima sa proprietate. Avea 18 ani. Era o casă standard, cu două etaje și o curte mică, în modestul cartier La Paternal, la trei străzi distanță de stadionul Argentinos. Părinții, frații și chiar o parte

¹ Joc cu bile, al cărui scop este acela de a arunca bilele de metal cât mai aproape de o țintă. Jocul este originar din Roma Antică și a fost dezvoltat în forma actuală în Italia, drept urmare este foarte popular în țările cu o comunitate italiană semnificativă, precum Argentina (n.r.).

dintre cumnații și cumnatele sale au locuit acolo. Maradona avea propriul dormitor, dar ca să ajungă la baie trebuia să urce trei trepte până la nivelul superior, la același etaj cu terasa.

La 19 ani, cu mult înainte să devină „Dumnezeul murdar” descris de scriitorul Eduardo Galeano trei decenii mai târziu, Diego câștiga Campionatul Mondial U20 (sub 20 de ani) din Japonia. La acel moment, camioneta portocalie devenise deja istorie și Maradona se transforma, ușor dar sigur, într-un împătimit al motoarelor, mașinile servindu-i drept carte de vizită, o trăsătură care nu-l va părăsi niciodată.

Salariul i-a permis treptat să economisească pentru a-și cumpăra prima mașină și, astfel, Diego și-a oferit cadou de Crăciun un Fiat Europa 128 CLS, cu niște linii atât de drepte și simple de parcă ar fi fost proiectat de un copil. Un colecționar din Buenos Aires se bucură și astăzi de mașină, refuzând de fiecare dată ofertele câtorva muzee din Italia, care au dorit, de-a lungul timpului, să o folosească în expoziții.

Dar dacă ești vedetă, iar Maradona, la 20 de ani, era deja una, nu prea se cade să conduci un Fiat Europa, așa că, la puțin timp după aceea, și-a cumpărat prima mașină sport: un Porsche argintiu proaspăt sosit din Germania, model 924, cu scaune din piele maro. A fost prima lui comoră până să scape de ea, la plecarea de la Boca Juniors către Barcelona. Treizeci de ani mai târziu, în timp ce conducea echipa națională la dezamăgitorul Campionat Mondial din Africa de Sud, mașina era scoasă la vânzare pentru o jumătate de milion de dolari. Doi ani mai târziu, prețul scăzuse dramatic la 77.500 de dolari.

La un moment dat, fanii au vrut să-i mulțumească pentru bucuria pe care le-o oferea, așa că au decis să strângă fonduri pentru a-i cumpăra o mașină deosebită: un impunător Mercedes-Benz 500 SLC roșu, cu 237 de cai putere. Un alt dar primit din recunoștință.

Contractul lui Maradona cu FC Barcelona includea și o mașină, un VW Golf roșu, din care a ieșit la intrarea pe Camp

Nou într-o după-amiază a anului 1983. Dar poarta de acces spre terenul de antrenament era închisă.

- Se spune că cine se trezește de dimineată, departe ajunge, dar iată că ai ajuns devreme și este închis.

Fernando Signorini, un tânăr antrenor de fitness, se întreba dacă nu cumva făcuse o gafă cu acel comentariu sarcastic, mai ales că era pentru prima oară când vorbea cu jucătorul. Diego a zâmbit ușor în colțul gurii, ceea ce nu a clarificat deloc situația.

Maradona auzise de Signorini. Era unul dintre pușinii oameni care aveau voie să participe la sesiunile de antrenament ale lui César Luis Menotti.

- Deci, tu ești antrenorul de fitness? Măine avem meci, apoi plec în Argentina în vacanță, dar când mă întorc pentru presezon, aș vrea să vorbim. Eu și agentul meu Jorge Cyterszpiler intenționăm să înființăm o școală de fotbal în Barcelona.

Mai târziu, Diego i-a cerut lui *El Profe* (*Profesorul*, porecla lui Signorini) să devină antrenorul său personal, lucru fără precedent în lumea sportului de echipă din acele vremuri. Vor colabora, cu mici perioade de întreruperi, aproape zece ani.

Primul mare declin al vieții sale a venit după victoria Argentinei la Campionatul Mondial din Mexic 1986. După ce atinsese gloria la care visase în copilărie, Maradona a intrat într-o depresie cruntă. Viața sa de multimilionar, victimă a propriei faime, puna o mare presiune pe umerii lui. Dar imediat s-a găsit cineva prin apropiere care să-i ofere niște prafuri magice și Diego, deja ridicat la statutul de erou și mit, nu a ezitat să le folosească. Însă pe măsură ce depresia trecea, dependența îi lua locul, mai întâi sub forma unei energii de nestăvilit. Plin de entuziasm și exaltare, ca atunci când auzise intonându-se imnul național la Mondiale, se simțea pregătit și dornic să facă orice.

În 1987, ridicat la rangul de divinitate după ce câștigase primul dintre cele două titluri Scudetto cu Napoli, Maradona va decide pe nepusă masă că are nevoie de un Ferrari. I-a spus agentului său de atunci, Guillermo Cópola, că vrea un

Testarossa negru în locul obișnuitului Rosso Corsa, cel mai faimos roșu din lumea celebrităților. Cópola nu era un agent tipic. Îl preluase pe Diego imediat după sosirea în Italia și reușise să-l propulseze în stratosfera fotbalului global. În plus, i-a fost alături și în perioadele de iad provocate de cocaină, o dependență pe care o împărtășeau amândoi. În timp, între cei doi s-a dezvoltat o relație de afecțiune sinceră. Guillermo ar fi fost în stare să facă orice pentru prietenul său.

- Mașina aceea costa 430.000 de dolari, a explicat ulterior Cópola la TyC Sports. Am transmis dublul sumei la Napoli... și am adăugat 130.000 de dolari pentru vopsea. Președintele clubului, Corrado Ferlaino, a trebuit să accepte pentru că i-am promis că își va recupera banii dintr-un singur meci amical. Și acum iată-ne cu un Testarossa negru. Ne urcăm amândoi în mașină pentru prima dată și Diego începe să se uite în jur. Îl întreb dacă e vreo problemă. «Unde e radioul?» mă întreabă el. Îi răspund: «Care radio? Nu are așa ceva. E o mașină de curse, fără radio sau aer condiționat. Nici vorbă de așa ceva.» La care el îmi răspunde: «Păi, în cazul ăsta, pot să se spele pe bot cu ea.» Lui Ferlaino nu i-a venit să creadă când i-am transmis mesajul.

Maradona a păstrat în cele din urmă Ferrari-ul negru. Cu acea mașină, a scăpat de multe ori de scuterele Vespa care îl urmăreau de acasă până la terenul de antrenament. La sfârșitul sesiunilor de antrenament, dacă nimeni nu țipa, nu îi atingea părul sau nu îl apuca de umeri, Maradona rămânea de obicei să semneze orice i se dădea.

Diego, puștiul din Fiorito care tânjea după o viață de lux, s-a îndrăgostit de Maradona, adultul, pentru că acesta era capabil să-i ofere tot ce își dorea: mașini, femei, bijuterii. Și adulație constantă.

La Napoli, la fel ca la Barcelona, casa lui era plină de vizitatori la orice oră din zi și din noapte. Mâncarea era întotdeauna la dispoziție pentru toată lumea, inclusiv pentru jurnaliștii care intraseră în lumea ermetică, dar generoasă, a lui Diego. Daniel

Arcucci, scriitorul din umbră a două dintre autobiografiile sale, se număra printre ei. Se cunoscuseră într-o seară, în Ajunul Crăciunului, și a fost invitat să petreacă a doua zi cu Diego. Astfel a început o relație care nu se va încheia niciodată.

Câțiva ani mai târziu, la sfârșitul lunii mai 1990, cu Napoli pe punctul de a obține un al doilea Scudetto, Arcucci a fost trimis de publicația *El Gráfico* să scrie despre pregătirile pentru meciul cu Lazio, partidă decisivă pentru câștigarea titlului. Arcucci a decis să treacă pe la Forcella, unul dintre cartierele controlate de cea mai mare grupare de mafioți, condusă de Carmine Giuliano.

Antrenorul Signorini le-a fost ghid jurnalistului și fotografului Gerardo „Zoilo” Horovitz. Acesta povestește că, de îndată ce au intrat în Forcella, s-au trezit înconjurați de bărbați amenințători. La început a fost ceva subtil, ca mai apoi, brusc, să se trezească captivi, fără nicio scăpare.

- Mă duc să să vorbesc cu ei, le-a spus preparatorul fizic celor doi reporteri.

- Totul este în regulă, a spus el la întoarcere. Le-am explicat că suntem prieteni cu Diego. Ne lasă să plecăm fără probleme, dar înainte trebuie să bem ceva cu cineva.

Așa că au părăsit strada aglomerată și au intrat pe o alee laterală, după care o alta mai mică și încă una și mai întunecată. Forfota obișnuită a orașului rămânea tot mai în spate și vocile răsunau cu ecou. În cele din urmă au intrat într-o cafenea izolată, fascinați și speriați deopotrivă. Clienții s-au ridicat rapid. Sunetul scaunelor în mișcare a lăsat loc tăcerii. Arcucci l-a recunoscut din ziare pe bărbatul care stătea în spate: Carmine Giuliano.

- *Vuoi café?*

- Da, da, desigur. Mulțumesc.

- Ai nevoie de ceva? a întrebat Carmine.

La fel ca *El Gráfico*, canalul de televiziune argentinian *Telefe* nu avea niciun reporter în Italia, așa că îl rugase pe Arcucci să trimită niște reportaje filmate despre oraș. Problema era că nu-i trimiseseră niciun echipament.

- Poate o cameră de filmat, dacă tot m-ai întrebat, s-a hazardat el, pe jumătate în glumă.

- O cameră de filmat pentru domnul, a strigat Carmine pocnind din degete.

În seara aceea, jurnalistul a luat cina acasă la Maradona. Întrucât personalul primise liber în acea noapte, Doña Tota pregătise niște paste, iar cei doi se uitau la televizor. Don Diego stătea în spate, iar Claudia, partenera lui Diego, intra și ieșea din living în timp ce ei vorbeau despre posibilitatea ca Napoli să câștige liga a doua zi. Era aproape de miezul nopții când cineva a sunat la sonerie. Diego a rugat-o pe Claudia să răspundă și, când a revenit, ea i-a șoptit ceva la ureche.

Maradona, care era în șlapi, s-a ridicat brusc și și-a pus niște pantofi.

- Vino, Dani, hai să-ți arăt adevăratul Napoli.

- Doña Tota, Claudia, Diego și jurnalistul s-au îndreptat spre parcare. Erau acolo două Ferrari, dar s-au urcat toți într-un Combi, acea camionetă populară de la Volkswagen cu design curbat, care devenise un simbol al culturii hippy în anii șazeeci. Diego era la volan, ca întotdeauna. La capătul rampei, se zăreau golful Napoli și... o Lancia roșie. Carmine Giuliano s-a dat jos din ea, îmbrăcat într-un costum strâmt și a mers să-l întâmpine pe Maradona cu un sărut pe fiecare obraz, înainte ca ambele vehicule să plece spre oraș.

Lancia era în frunte, iar camioneta o urma. Când s-au apropiat de mare, s-a auzit brusc un roi de scutere Vespa, conduse de tineri care așteptau de ore întregi să se întâmple ceva interesant. „Maradona, Maradona!” strigau ei în timp ce își urmăreau idolul pe străzile goale ale orașului.

- Ce viață! a oftat exasperată Doña Tota. Nu poți merge nicăieri cu fiul meu...

Dalma Salvadora Franco, care născuse opt copii, era cunoscută de toți drept Tota, mama tuturor. Mai presus de toate, era protectoarea lui Diego, mama perfectă, monument

de afecțiune și un personaj-cheie în povestea aventurilor foarte publice și foarte bine documentate - de către presa din întreaga lume - ale fiului ei. Tatăl lui, Don Diego, sau Chitoro, după cum îi spuneau prietenii, se născuse în 1927 în Esquina, în provincia Corrientes, în nord-estul Argentinei. În tinerețe, transporta vitele cu barca dintr-un sat în altul și mai târziu, când toată familia s-a mutat la Buenos Aires, s-a angajat ca muncitor la o fabrică de produse chimice, unde câștiga doar cât să pună mâncare pe masă. Când a devenit faimos, Diego l-a convins să nu mai lucreze și să-i țină companie, să-l însoțească peste tot. Grătarele și tăcerile lui erau legendare. Don Diego, probabil cu strămoși indieni, era fericit să se facă invizibil.

La apogeul carierei sale fotbalistice, Diego s-a căsătorit cu Claudia Villafaña. Fiicele lor, Dalma și Gianinna, aveau atunci doi ani, respectiv șase luni. A fost o petrecere spectaculoasă la Estadio Luna Park, complexul sportiv din Buenos Aires, iar pe lista de invitați au figurat Fidel Castro, Carlos Menem, președintele Argentinei, Silvio Berlusconi și Gianni Agnelli, președintele Fiat. Niciunul dintre ei nu a putut sau nu a dorit să participe, dar au venit o mulțime de politicieni, cântăreți, actori, modele și vedete, precum și toată echipa Napoli. Tortul cu opt etaje a avut o sută de panglici agățate de el, cu nouăzeci și nouă de inele de aur pe care invitații să le ia acasă și încă unul cu diamante. Dar, la început, oaspeții au trebuit să aștepte cu paharele de șampanie în mâini, deoarece Maradona, ca de obicei, a întârziat. A avut altceva de făcut mai întâi.

Néstor, prietenul lui Diego, era la volanul elegantului Dodge Phantom verde care îi conducea pe mire, mireasă și pe Guillermo Cópola de la hotelul Sheraton la Luna Park. Trena Claudiei ocupa toată bancheta din spate, iar capul lui Diego se iveaua dintr-o laterală a imensității aceleia de alb. La un moment dat, își amintește Néstor, Maradona i-a spus să vireze la dreapta către strada Córdoba.

- De ce? Nu pe-aici se ajunge, a spus Cópola în timp ce stația de emisie-recepție cu care păstra legătura cu organizatorul de la locul petrecerii pierdea semnalul.

- Virează aici, pe Sanabria. Fă stânga după trei străzi. Strada Castañares. La ușa aia mare, numărul 344, oprește acolo, l-a direcționat Maradona după douăzeci de minute de indicații.

- Dar ce facem aici? Am întârziat mult! Cópola deja începuse să se enerveze.

- Bate la ușă, Guille. Întreabă de Don José.

O femeie de vreo șaptezeci de ani deschise ușa.

- Doamnă, ați putea să-i spuneți lui Don José că îl caută Maradona?

În urmă cu doisprezece ani, tânărul Maradona se deplasase la sediul central al companiei Puma din Germania împreună cu agentul Jorge Cyterszpiler, pentru a semna primul său contract. Sponsorul echipamentului le trimisese trei bilete de avion la clasa business. Diego o invitase pe Claudia. Asta îl făcuse pe Don José, fierarul cartierului, să spună cu dispreț:

- Locuitorii din Villafañe nu ar trebui să o lase pe fată să plece cu fotbalistul ăla! Cine se crede el?

Don José, în pijamale albastre și papuci, dădu cu ochii de Maradona în fața ușii sale. Făcu un pas înapoi, cu ochii cât cepele de uimire.

- *Buenas noches*, reuși el să îndruge.

- *Hola*, sunt aici cu fata pe care ai spus că nu ar trebui să o duc în Germania când aveam 16 ani. Acum, ea este soția mea și mama fiicelor mele, Don José. Să vă uitați la petrecerea de nuntă la televizor... Acum, Guille, putem pleca.

Își încheiase socotelile.

Ultima perioadă a anilor '80 nu a fost deloc una calmă. Maradona, întotdeauna de principiu că viața e scurtă și trebuie să ne bucurăm de fiecare moment, experimenta un hedonism fără limite. Nu accepta niciodată jumătăți de măsură - era întruchiparea excesului, un personaj mesianic care vorbea

adesea despre el însuși la persoana a treia, un om care nu știa ce înseamnă să ai limite. Toată planeta a fost martoră la excesele lui, camerele de filmat nu au încetat niciodată să-l surprindă sărutându-se cu femei și bărbați, beat, drogat, jucăuș, amuzat, hăituit fără milă de presă și fani, înconjurat de oameni, asfixiat, pierdut, obraznic.

La un moment dat, la Londra, prietenul său Cópola i-a sugerat să meargă la un dealer Range Rover din apropiere, pentru că tânjea de mult după un Range. În timp ce plecau din hotelul de pe Park Lane, întâmplarea a făcut ca fix modelul care îi plăcea să parcheze în fața lor.

- Din mașină au coborât doi tipi, a povestit mai târziu Cópola la emisiunea de televiziune argentiniană Pura Química. «Maradona, Maradona! Putem face o fotografie împreună? Ne poți da un autograf?» «Sigur. Duceți-vă la recepție și cereți un pix și hârtie.» În timp ce cei doi se îndreptau spre recepție, Maradona s-a uitat la mine și a zâmbit: «Ce ar fi să...?» Ne-am urcat în Rover și am plecat, am mers la un bar sportiv din apropiere, am parcat aiurea, și-a amintit Cópola. După două ore ne-am întors. Cei doi tipi ne așteptau pur și simplu pe treptele unde îi lăsaseram. Au urmat și mai multe îmbrățișări, fotografii, ne-au dat niște pantofi, cămăși și pulovere, pe care le aveau în portbagaj și au venit să ne ia a doua zi ca să ne ducă la aeroport.

Când s-a întors la Boca în 1995, aflat încă în căutarea exaltării supreme, Diego a cumpărat două mașini Ferrari F355 Spider, care-ți furau ochii, de această dată roșii și cu boturi delicate. Adunase deja un număr considerabil de mașini și le folosea în zile diferite. Lunea conducea un Porsche sport. Marțea vorbea cu jurnaliștii dintr-o camionetă înaltă Mitsubishi. Miercurea venea la antrenament într-un camion Scania 360 albastru.

Maradona s-a retras din fotbal pe stadionul La Bombonera. Ceremonia de retragere - seara în care și-a luat adio - a avut loc în 2001, după ani întregi de când nu mai jucase un meci oficial.